

[H. P. Johansen.]

et positivt Resultat i Udvalget i Fjor, skønt Opfattelserne til at begynde med var saa yderst forskellige, som de var. Jeg haaber, der ogsaa kan komme et godt Resultat ud af Arbejdet med det foreliggende Lovforslag, som jeg anbefaler til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Nielsen-Man: Da mit Partis Ordfører ved denne Sags Behandling sidste Aar og formentlig den designerede Ordfører i Aar paa Grund af Sygdom er forhindret i at være til Stede, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Det er jo mange Ændringer i Ulykkesforsikringsloven, som den højtærede Socialminister her foreslaar, Ændringer, der griber ind paa en Række Omraader, og Ændringer, der ogsaa rækker vidt økonomisk. Naar jeg nævner, at Aarslønnens Maksimum ændres, at Erstatningsniveauet ændres, at Minimumslønnen ændres, at der indføres et nyt Princip ved Prisreguleringen baade af Aarslønnens Maksimum og Minimum og af Dagpengeerstatningerne, at der sker en Ændring i Dødserstatningerne til efterladte og i Begravelshjælpen, at der ogsaa er en lille Ændring, som betyder, at man sikrer sig imod, at Enker vil kunne faa dobbelt Erstatning i visse Tilfælde, at man her er kommet ind paa Princippet tilbagevirkende Kraft, og at endvidere Grænserne er ændret for Statstilskud, maa det formentlig være klart for enhver, at der i Lovforslaget er rørt ved nogle af Hovedprincipperne i Ulykkesforsikringsloven. Selv om jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen, der lige for et Øjeblik siden sluttede med at sige, at Opfattelserne sidste Aar i Udvalget var meget delte — det tror jeg egentlig ikke de var; jeg tror, at samtlige Medlemmer i Udvalget tilstræbte en god Udformning af det Lovforslag, der forelaa til Behandling sidste Aar —, saa er det dog saadan, at adskillige af de Problemer, der her er rejst, er uoverskuelige baade i økonomisk Rækkevidde og vel ogsaa med Hensyn til, hvordan de vil virke for Forsikringsstagerne og ikke mindst for Forsikringselskaberne. Det kan derfor være rimeligt nærmere at overveje en Del af de Ændringer, der her er stillet Forslag om.

Sidste Aar enedes Rigsdagen om at forhøje Dagpengesatserne til 10 Kr. med den Bemærkning, at naar Udvalget, der arbejdede med denne Sag, havde afgivet Betænkning og Ulykkesforsikringsloven kom til endelig Revision, vilde man ikke fra nogen

Side være bundet til de 10 Kr., der var sat som et foreløbigt Beløb, men man vilde tage Stilling til Problemet, som det maatte foreligge for os til den Tid. Nu vil det foreliggende Forslag, hvis det bliver gennemført, efter de Oplysninger, der medfølger i Bemærkningerne, betyde en Forhøjelse fra de 10 Kr. til godt 11 Kr. Der er jo sket en Udvikling paa dette Omraade ligesom paa alle andre inden for Sociallovgivningen som Følge af den Prisstigning og Lønstigning, der er foregaaet gennem en Række Aar siden 1933, da man enedes om at sætte Maksimum for Dagpengene til 4 Kr. 75 Øre. Hvis man læser Betænkningen nøje igennem, maa man faa det Indtryk, at den Prisstigning og Lønstigning, der har fundet Sted, betinger en klækkelig Forhøjelse af Dagpengesatserne, men dog næppe op til 11 Kr. 11 Øre. Det maa være andre Hensyn, som bringer Ministeren til at stille Forslag om en saa stor Forhøjelse, andre Hensyn, som jeg i og for sig ikke skal kritisere — det er jo et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, hvor man skal sætte denne Grænse —, men det kan dog være rimeligt, at det kommende Udvalg ser paa dette Forhold og søger at finde frem til, om det Beløb, Ministeren her er kommet til, alle Forhold taget i Betragtning, er det rigtige.

Det samme gælder med Hensyn til Aarslønnens Maksimum, der i Loven af 1933 var sat til 2 100 Kr., og som op igennem Aarene er blevet forhøjet og nu er 3 500 Kr., hvorfra Ministeren foreslaar, at det skal forhøjes til 5 000 Kr. Hvis man læser Betænkningen igennem, vil man se, at Flertallet i Udvalget har skønnet, at det vil være rimeligt, alle Forhold taget i Betragtning, at forhøje Maksimum for Aarslønnen til 4 500 Kr.; der var et Mindretal, som mente, at 5 000 Kr. var mere rimeligt, og et andet Mindretal mente, at de 3 500 Kr., alle Forhold taget i Betragtning, vilde være forsvarligt. Jeg ved ikke, om Ministeren har kunnet høre og har lystret sin Herres Stemme, naar han vælger det højeste Tal. Jeg vil tro, at Ministeren vil blive stillet over for det Spørgsmaal i det kommende Udvalg, hvad der har ført til, at Ministeren i sit Forslag har valgt at stille Forslag om det højeste Tal, der jo ogsaa faar økonomiske Konsekvenser ikke alene for de ulykkesforsikrede, der omfattes af Loven, men ogsaa for dem, der skal betale. Thi nok er det rigtigt, at vi alle er interesserede i og ønsker den størst mulige Sikkerhed for de Arbejdere, der kommer ud for Ulykke paa deres Arbejdsplads, men man maa heller ikke helt tabe den økonomiske Side af Sagen af Syne. Det kan vel synes,